

— Татко, — обърна се къмъ него Ангелина.

Священикътъ, унесенъ въ молитвата си, я не чу.

— Татко, — повтори по-силно тя. По бѣлото ѝ като снѣгъ лице лежеше тъга.

— Молящиятъ се старецъ пакъ не чу.

Тогава Ангелина стана тихо, взема пушката, която стоеше подпрѣна до нея и тръгна на прѣсти къмъ вратата.

— Ангелино! — обърна се уплашено баща ѝ и прѣкъсна молитвата си.

Тя турна прѣста на уста и рече тихо:

— Ще отида да разбера, що стана.

— Боже, въ тая минута! едвамъ проговори старецътъ съ разтреперания си гласъ.

Ангелина открѣхна вратата и дълго се услушва.

Ала освѣнъ шумътъ на рѣката и грозния лай на крайненскитѣ псета, никой другъ гласъ не се чуваше.

— Ухъ, дали не изгинаха момчетата — простена старецътъ и се прѣкрѣсти!...

— Тате, ако Младенъ е загиналъ, азъ нѣма да оставя токо така... ако и да съмъ жена. Ще отмѣстя, па каквото ще да стане... Ще грабна пушката и ще тръгна по гората.

— Ами менъ кому ще оставишъ, дѣще?... Ето, ти си ми едничка.

Ангелина погледна съкрушения си баща и на душата ѝ стана жално за него.

Тя се повърна и седна до прозореца, ка-